

O malém rytíři

Traband

Ami **C**
R: Jede jede rytíř, jede do kraje
G **Ami**
Nové dobrodružství v dálce hledaje.
Ami **C**
Neví, co je bázeň, neví, co je strach.
G **Ami**
Má jen velké srdce a na botách prach

F **E**
1. Jednou takhle v neděli slunce pěkně hrálo,
F **E**
bylo kolem poledne, když tu se to stalo.
F **G**
Panáček uhodí pěstičkou do stolu:
F **G**
„Dostí bylo pohodlí a plnejch kastrólů!
Ami **G**
Ještě dneska stůj co stůj musím na cestu se dát,
F **E**
tak zavolejte sloužící a dejte koně osedlat!“

R:
„Ale milostpane!“ spráskne ruce starý čeledín,
ale pán už sedí v sedle a volá s nadšením:
„Má povinnost mi velí pomáhat potřebným,
ochraňovat chudé, slabé, léčit rány nemocným.“
Marně za ním volá stará hospodyně:
„Vraťte se pane, lidi sou svině!“

R:
2. Ale sotva dojel kousek za městskou bránu,
z lesa na něj vyskočila banda trhanů.
Všichni ti chudí, slabí, potřební – no chátra špinavá.
Vrhli se na něj a bili ho hlava nehlava.
Než se stačil vzpamatovat, bylo málem po něm,
ukradli mu, co kde měl, a sežrali mu koně.

R:

3. „Vzhůru srdce!“ zvolá rytíř, „Nekončí má pouť,
svou čest a slávu dobudu, jen z cesty neuhnout!
Hle, můj meč!“ (a zvedl ze země kus drátu)
„A zde můj štít a přilbice!“ (plechovka od špenátu)
Pak osedlal si pavouka, sed na něj, řekl: „Hyjé!
Jedem vysvobodit princeznu z letargie.“

R:

4. A šíleně smutná princezna sotva ho viděla
vyprskla smíchy a plácla se do čela.
Začala se chechtat, až jí z očí tekly slzy
„To je neskutečný,“ volala, „jak jsou dneska lidi drzí!
O mou ruku se chce ucházet tahle figúra.
Hej, zbrojnoši, ukažte mu rychle cestu ze dvora!“

R:

5. Tak jede malý rytíř svojí cestou dál.
Hlavu hrdě vzhůru – on svou bitvu neprohrál,
i když král ho nechal vypráskat a drak mu sežral boty
a děvka z ulice mu plivla na kalhoty.
Ve světě, kde jsou lidi na lidi jak vlci
zůstává rytířem – ve svém srdci.

R: